

[Helge Sander]

disse år taler så meget om, at vi skal have flere i beskæftigelse. Og dér må jeg sige, at med det her forslag er jeg bange for at SF skyder sig i sine egne fødder. Jeg kan ikke forestille mig, at der er nogen, der tør ansætte nogen under disse betingelser, i hvert fald slet ikke ansætte mere end 10 medarbejdere. Og dér vil jeg gerne straks have lov til at komplimentere arbejdsministeren for hans meget fremragende tale, hvor argumenterne kom på en perlerække, og hvor alene eksemplet med de 10 murere jo understreger, hvilken alvorlig ting vi står over for.

Vi syntes, det var slemt nok med det dagsordensforslag, vi havde på bordet for ganske få uger siden. Men her har vi altså ikke bare et forslag, som er livsfarligt for erhvervslivet; som jeg allerede har sagt, mener vi faktisk også, det er livsfarligt for lønmodtagerne. Der bliver ganske enkelt færre og færre job. Vort arbejdsmarked stivner. Det gør det helt naturligt, for det kan ikke andet med de stramme regler, man stiller op. Og den fornyelse, som er hårdt tiltrængt ikke mindst i disse år, er jeg i hvert fald bange for ikke kommer, eftersom risikoen er alt, alt for stor. Det er ikke bare det, at man eventuelt ikke kan fuldbyrde de intentioner, man har med at starte en virksomhed og udvikle en virksomhed eller måske fusionere og forenkle en produktion, som dermed bliver mere konkurrencedygtig. Alt det bliver jo en saga blot. Det ville være fuldstændig tosset, det ville være alt for risikobetonet, hvis man indgik i disse ting, og som sagt især hvis man skulle gå hen og få mere end 10 medarbejdere.

Forslaget taler for sig selv, men alligevel vil jeg gerne have lov til at citere tre passus fra selve beslutningsforslagets forside. Det er for det første dette med, at opsigelsesvarslet forhøjes med 1 måned for hvert års ansættelse, dog højst 6 måneder. Det har nogle meget uoverskuelige konsekvenser, synes jeg.

En anden er, at alle virksomheder, som skal ansætte nye medarbejdere inden for 1 år efter afskedigelser, har pligt til at tilbyde arbejdet til de afskedigede, såfremt disse har den uddannelsesmæssige baggrund herfor eller kan omskoles hertil.

Og minsandt en ikke punkt 7 vedrørende kollektive afskedigelser lyder: Ved afskedigelse af 10 ansatte og derover skal virksomheden stille et sekretariat til rådighed for 1 repræsentant for de afskedigede, 1 for arbejdsformidlin-

gen og 1 for kommunen og 1 socialrådgiver med henblik på udarbejdelse af planer osv.

Jamen altså, fru Lilli Gyldenkilde, det kan vi simpelt hen ikke byde det erhvervsliv, som vi vil have skal sætte flere og flere mennesker i arbejde. Der er ingen, der tør. Og jeg synes virkelig, at SF her fuldstændigt har overset den helt fundamentale grundregel, at for at der kan være nogle at afskedige, skal der først ansættes nogle. Det overser man totalt.

Som nævnt er der argumenter en masse, men jeg vil sige, at jeg synes, at arbejdsministeren er kommet meget flot omkring langt de væsentligste. Det eneste, jeg måske lige vil sætte et spørgsmålstegn ved, er AF's rolle. Den mener jeg slet ikke skal være udspillet, som SF forestiller sig det i forslaget. Men hvorvidt det løses rigtigt i dag, det får jeg lidt forskelligartede opfattelser af, afhængigt af, hvor jeg er i landet, i hvilke dele af landet jeg bevæger mig og diskuterer disse forhold.

Men alt det andet kan jeg fuldstændigt tilslutte mig, og forslaget i dets helhed kan vi i hvert fald absolut ikke tiltræde.

Poul Nødgaard (FP):

Det forslag, som SF her har fremsat, er en gammel kending, som sidst blev behandlet i januar 1989. Ved den lejlighed var Fremskridtspartiet imod og argumenterede for dette i kraftige vendinger.

Jeg skal forsøge at fortælle, hvorfor jeg ikke mener, at forslaget er et folketingsanliggende. Der er nemlig med forslaget lagt op til en indblanding på arbejdsmarkedet, og det virker uforståeligt, at SF vil blande sig i parternes frie ret til at indgå aftaler.

Med dette mener Fremskridtspartiet, at hvis parterne ved indgåelsen af en ny overenskomst vil opprioritere dele af indholdet i SF's forslag, må det være disse parternes frie ret at gøre det. Derfor kunne mit forslag til både SF og S, som jo har stor indflydelse i faglige kredse, være at sige til disse repræsentanter: Gak hen og gør nogle af de ting, der står heri! Hold eventuelt lønningerne lidt i ro, og opprioriter nu nogle af de ting, som er et fælles gode for alle på arbejdspladsen! Det synes jeg ville være en god begyndelse, og det synes jeg de to partier virkelig seriøst skulle overveje.

Endnu en gang: Det skal Folketinget ganske enkelt ikke blande sig i. Jeg mener, det er et